

bare anderledes, og derfor synes jeg ikke, jeg kan gøre noget som helst andet end at argumentere for, at vi skal sikre nogle værktøjer. Og det mener jeg selv er sket, bl.a. på grundlag af nogle af de erfaringer, vi har fået fra »Folkeskolen år 2000«, og nogle af de erfaringer, vi har fået fra Uro-Nettet og Mobbemappen. Jeg tror, det vil kunne lykkes.

Christian H. Hansen (DF):

Forespørgselsdebatten her, som er rejst af hr. Frank Dahlgaard, er efter min opfattelse yderst relevant. I Dansk Folkeparti ønsker vi en folkeskole, hvor undervisningen skal tilrettelægges på en måde, så eleverne får viden og færdigheder, der dels muliggør deres deltagelse i en efterfølgende uddannelse og dels gør det muligt for dem at leve som bevidste mennesker i et demokratisk samfund.

Det mål kræver jo noget både af forældrene og af lærerne, men også af eleverne. Det kræver bl.a., at eleverne deltager i undervisningen på en konstruktiv måde, og det er også her, det element, der hedder ro og dermed bedre undervisningsbetingelser i folkeskolens normale klasser, kommer ind. Det er netop det problem, som debatten i dag skal sætte i fokus.

Nu er det heldigvis således, også ud fra rapporten, at rare og positive elever stadig væk er i klart overtal, men der vil naturligvis blandt de mange hundrede tusinde elever, som daglig er i vores skoler, være nogle med personlige problemer, også så store personlige problemer, at de kommer til udtryk via uro i undervisningstimerne. For virkeligheden er i vort samfund er jo, at der er sket store forandringer. Dagligdagen i rigtig mange familier har ændret sig, og det har samtidig bevirket, at der næsten pr. automatik er lagt øgede opgaver både over på medarbejderne i institutionerne og over på lærerne på vore skoler.

Jeg er af den helt klare opfattelse, at nogle af forældrene lægger alt for store opgaver ud til de enkelte medarbejdere, både i institutionerne og på vore skoler. Jeg mener, vi i dag bør bruge noget af debatten til at understrege forældreansvaret. Det har altid været således, og sådan bliver det ved med at være, at den grundlæggende opdragelse, man har med i rygsækken hjemmefra, har betydning for ens dagligdag, og dermed har den også betydning for, hvordan man reagerer eksempelvis i skolen.

Der er jo mange ting, der har forandret sig fra dengang, jeg selv gik i skole. Da hed det »hr.

lærer« og »hr. Andersen«. Jeg ved ikke, om det måske er det, der har gjort, at det er blevet mere slapt nu, men nu hedder det »hej, Hugo«. Og det er måske sådan nogle små elementære ting, som bevirker, at der er lidt mindre disciplin i de enkelte skoler.

Den uro, som kan opstå i klasserne, er til stor skade for eleven selv, men den kan også være ødelæggende for alle vedkommendes kammerater. Og de elever, som skaber uroen, gør det vel i bund og grund dybest set, fordi de er ulykkelige over et eller andet eller for at gøre opmærksom på, at de har et problem. Men der er vel heller ingen tvivl om, at hvis man har en uromager i sin klasse, som daglig forstyrrer undervisningen, så gør det, at man selv mister lysten til at gå i skole og deltage i undervisningen i den klasse.

Der er ingen tvivl om, at vi står over for et dilemma, som skal løses. Hvad angår løsningsmodellen kan man selvfølgelig have mange forskellige meninger, og i debatten, som vi har i dag, dukker det da også jævnlige op, også ude i landet, men jeg vil gerne i dag nævne, at jeg hopper ikke på den med at sige, at det er kun lærernes skyld.

Det er altså ikke alene lærerne, der er skyld i, at vi har uro i undervisningstimerne; det er ikke lærernes skyld, at der eventuelt er rodløse børn i vores skoler. Jeg har nævnt det tidligere, men gør det lige igen: Det er og bliver forældrenes ansvar, at børnene sendes motiverede af sted til dagens arbejde i skolen.

Her i Folketinget har man i 1996 haft en forespørgselsdebat, hvor det blev pålagt regeringen at igangsætte nogle undersøgelser, som omhandler det problem, vi debatterer i dag. I undersøgelsen har været inddraget 20 pct. af landets skoler, og billedet i undersøgelsen viser også det, som jeg har forholdt mig til tidligere, nemlig at de fleste elever opleves som ikke urolige. Der er altså 61 pct., som efter underundersøgelsen opleves som ikke værende urolige.

Men den gruppe, der næsten altid forstyrrer undervisningen, udgør faktisk 1,9 pct. Nogle synes måske, det ikke er ret meget, men jeg synes faktisk, vi bør stoppe op og sige, at vi har et problem, og det skal vi have løst. For i gennemsnit vil det faktisk sige, at én elev i hver anden klasse forstyrrer stort set hele tiden. Undersøgelsen viser også, at 10 pct. af folkeskolens elever regelmæssigt forstyrrer undervisningen.

Undersøgelsen peger endvidere på andre ting, nemlig at den uro mest ses i starten af sko-